

KOMOR ZOLTÁN

Pitypandémia

Avagy a pöcsödet fogdosd inkább, ne az arcod! (Már ha meg tudod őket különböztetni.)

A szomszéd csaj feje átváltozott pitypanggá, én pedig egész nap a pöcsömet fogdosom, hogy elkerüljem az esetleges fertőzést.

Nem mintha sokat császálnék: amióta elkezdődött a pitypandémia, jórészt csak a boltba, a gyógyszertárba és rövidebb, ház körüli sétákra indulok.

És persze mindenütt a farkamat fogdosom.

Két hónapja jelent meg az ismeretlen vírus, amely pitypanggá változtatja az emberek fejét – no nem igazi gyermekláncfűvé persze, de fertőzés esetén a beteg fejből pár nap leforgása alatt bőr és idegszövetből burjánzó érzékeny nyúlványok bújnak elő, olyasfélék, mint a pitypang repülő szőrei, amik a magokat szállítják; ettől kezdve a fertőzött napjai voltaképp meg vannak számlálva, elég ugyanis egy aprócska szellő, egy, a közelükben ácsorgó ember tüsszentése, netán sóhaja, a fejből kiálló szövetcsillók egyszerűen kiszakadnak, és megkezdik utazásukat – mély gödröket hagyva hátul a koponyában és az agyban, amit a beteg már nem élhet túl. A gyermekláncfűvírussal fertőzött egyének egyetlen túlélési esélye tehát, ha hermetikusan zárt otthoni karanténba vonulnak; nem álmodhatnak nyitott ablakokról, bekapcsolt légkondicionálókról, ventilátorokról vagy hajszárítókról – a mozdulatlan levegő az egyetlen barátjuk. Ehhez képest a pitypangfejű szomszéd csaj megállás nélkül a társasházi folyosón lebzsel – én pedig az ajtóm kukucskálóján át figyelem, és várom, hogy felszívódjon, hogy végre kimehessek venni magamnak kenyeret.

Ja, és közben a pöcsömet fogdosom.

A pitypangvírus cseppfertőzéssel terjed – a WHO szerint a legbiztosabban úgy kerülhetjük el a megbetegedést, ha nem tapogatjuk az arcunkat, a szennyezett kézzel a szem, a száj vagy az orr érintése esetén a kórokozók könnyen a szervezetbe kerülhetnek és megfertőződhetünk velük. Azt gondoltam, ezzel nem lesz probléma, de aztán nekem is szembesülnöm kellett vele, hogy önkéntelenül folyton az arcomat fogdosom: eddig fel se tűnt, mennyire szeretem az orromat piszkálni, az ajkamat és a szememet dörzsölgetni. Csatlakoztam hát egy gyorsalpaló kurzushoz, amely a sokat mondó „A faszodat fogdosd inkább, ne az arcod!” technikával leszoktatott a folyamatos szem és szájdörzsölésről.

A pár órás tanfolyamot egy társasházi garázsban tartotta egy Manyi néni nevű nyugdíjas tesitanár, aki szerintem valamiféle kurzusló lehetett, hisz neki még csak pöcse sem volt, ezért órákon át a mi farkunkat fogdosta, miközben az általános higiéniai szabályokról hadovált elcsukló hangon. De még mindig jobban jártam, mint azok a prüd idioták, akik inkább a sokat mondó „A nucleus accumbensedet fogdosd, ne az arcod!” csoporthoz csatlakoztak, talán mert nem tudták megkülönböztetni a pöcsüket az arcuktól: ők az Istenben való hit központjaként elhíresült agyi törzsdücterületet tapicskolták ujjakkal pótcselekvésként. Ehhez persze apró léket kellett ütniük a koponyájukon. Pár nap után meg is haltak, de miközben az agyi Isten-központot ujjazták véres ujjakkal, zavaros próféciákat bőfögtek arról, hogy a pitypangfejű fertőzöttek az evolúció egy új lépcsőfokai, hogy a fejből kinőtt szövetcsillók voltaképp antennák, amivel Isten pulzusát lehet kitapogatni, hogy a mennyország pehelyszőrrel kibélelt rovartojás, és már sajnálják, hogy megpróbálták elkerülni a fertőzést, mert a kiszakadó csillók megannyi egybe fonódó öntudat, amely kollektív űrhajóként kezdi meg utazását Istenhez.

Szóval szerencsésnek érezhetem magam, hogy Manyi néni megtanított egy pókhálós garázsban a pöcsfogdosás ősi művészetére: amióta megállás nélkül a farkam markolászom, nem érek az arcomhoz. Megvannak persze ennek is a hátrányai: mint kiderült, a társadalom igencsak intoleráns a magukat fogdosó férfiakkal kapcsolatban, a legutóbbi sétámon a rendőrök akartak elvinni, amikor egy játszótér mellett a gatyámban matattam.

A pity pangfejú szomszéd luvnya még mindig a folyosón kolbászol, a cse-repes virágokat molesztálja, a lépcsőn sétálgat fel és alá – nem fogom tudni elkerülni a találkozást, ha le akarok ugrani kenyérért. A gyomrom hangosan korog. Bekapcsolom inkább a tévét, hogy elússem az időt.

A híradó szerint odakinn a világ kezd megőrülni. A kórházakban már nem tudnak több pity pangfejú embert fogadni, hogy hermetikusan zárt fóliasátorba dugják őket, azt kérik, a betegek maradjanak otthon, és ne nyissanak ablakot. A rendőrség képtelen megfékezni azt az önjelölt terroristacsoportot, amely a társasházi közös képviselőkből alakult, a Társasházi Gyomlálók névre keresztelt szervezet megpróbálja kivégezni az összes gyermeklancfű-fertőzöttet: szerintük a járvány megfékezésének egyetlen módja, ha kicsinálnak minden beteget, rémtetteiket pedig felveszik kamerával és megosztják a Youtube-on.

– Figyelem, a következő képsorok megrázóak lehetnek! – figyelmeztet a hírolvasó, s kacsint, mert tudja, úgymint látni akarjuk, eleve a vérért nézzük a híradót. Majd bevágják a felvételt, amin néhány maszkos közös képviselő elektromos levélfűjót szorongatva rátöri az ajtót egy idős pity pang-fertőzöttre. A gyermeklancfű fejű néni sikolt, próbál a fürdőszobájába zárkózni, de hiába: a levélfűjók felúznak, a fuvallat pedig rögtön kitepi a nyugdíjas fejéből a szövetcsillókat. Ahogy nedves, sluttyanó hanggal kiszakadnak a repülő szőrök az idős hölgy fejéből, a beteg összeesik, és vér bugyog elő a mély kráterekből. A szövetcsillók egy ideig ott kavarognak a szobában, majd a maszkos képviselők egy gombnyomással szívásra állítják a levélfűjót, és egyszerűen felporszívózzák őket. Az egyik terrorista a kamerába néz, és beszédet intéz a lencsééhez:

– Közös képviselők, csatlakozzatok! Ha tudtok ti is fertőzöttről a házatokban, szóljatok és meggyünk! Csak így lehet kigyomlálni ezt a járványt! Undorodva kapcsolom ki a televíziót. Olykor azt kívánom, bár csak „A nucleus accumbensedet fogdosd, ne az arcod!” tanfolyamon vettem volna inkább részt, akkor már halott lennék, és nem kéne ezzel a sok szarsággal foglalkoznom.

Eltelik egy óra, a pity pangfejú spiné még mindig a folyosón andalog. Úgy fest, mintha meg lenne buggyanva, talán a szövetcsillók mélyen az agyába gyökereztek, és azt se tudja, ki ő és hol van. De nekem akkor is

ki kell mennem kenyérért. Elfordítom tehát a kulcsot a bejárati ajtó kilincsében és kilépek a folyosóra. A csaj meglát, és egyből odalép hozzám.

– Jaj, elfelejtettem, melyik lakásban is lakok, segítsen már! – könyörög, de nem válaszolok, nem válaszolhatok, a lélegzetemet is vissza kell tartanom, mert a csaj láthatóan nagyon előrehaladott állapotban van, elég egy sóhaj, és kiszakít a fejéből néhány csillót. Vadul az ajtaja felé mutogatok, miközben a másik kezemmel a pöcsömet fogdosom – ez hamarosan a lánynak is feltűnik, aki felszisszen, és üvöltözni kezd:

– Mocskos perverz! Gusztustalan szatír! – ilyeneket kiált, én pedig próbálnék elslisszanni mellette, de az utamat állja. Majd egy varázsütésre megváltozik az arckifejezése, bárgyú, reménykedő mosoly terül szét rajta:

– Ugye szépnek találasz? Ugye gyönyörű vagyok? – Félrelöki a kezem, és ő maga kezdi dörzsölni az ágyékom. Láthatóan teljesen tébolyult, nekem pedig már kékül a fejem az oxigénhiánytól, de fogalmam sincs, hogyan védekezhetnék, úgy tartom a fejem fölé a két kezem, mintha fegyvert szegezne rám, pedig csak nem akarok hozzáérni a fertőzött nőhöz. Már a sliccemnél matat, és közben ócska perverznek, mocskos disznónak hív, hibbant mosolya, akár egy görbe horog a fejéből meredező rózsaszín repülő szőrök fátyola mögött. Próbálok kihátrálni a kezei közül, de előhálássza félmerev farkam, és undorodva látom, hogy lágyan az arcát borító szövetszálakhoz dörzsöli, óvatosan, nehogy kiszakítsa őket a helyükről a makkommal. A tengeri rózsák tapogatókarjait idéző, nyálkás csillók izgatott ujjként simítják végig a hímvesszőm, de én már csak a sajgó tüdőmre tudok koncentrálni. Szédülök, keringőzik velem a folyosó. Hal-kan nyöszörögni kezdek, aztán kiszakad belőlem egy ordítás:

– Tűnj az utamból, te picسا!

Az ajkaim közül felszakadó kiáltástól rögtön kiszakad három magszáracska a lány fejéből, lágyan kiemelkednek a koponyából, véres lyukakat hagyva maguk mögött. Ellököm a lányt, mire az nekiütődik a lépcsőkorlátnak, és további szövetszálak csusszannak ki a fejéből. Sebzett hangon üvölt, ahogy forró vér borítja be az arcát. Én pedig azon kapom magam, hogy ordítani szeretnék, de a saját öklömet harapdálom. Ennyit arról, hogy ne érjek az arcomhoz...

Mindennek már két napja. A lány hullája azóta is a lépcsőházban hever. Kenyeret persze nem hoztam, a szekrény alján talált lejárt konzerveket kanalazom, közben imádkozom és a pöcsömet fogdosom. Talán ezért is nem hallgat meg Isten. Három kiálló szövetgöböt tapintottam ki ma a fejem tetején: olyanok, mint a pattanások. Aztán eltelik még néhány nap, és miniatűr antennákká nőnek: a szövetből tekeredő veszélyes repülő szőröcskék úgy ágaznak ki majd a központi száracskából, mint a bicikliküllők a kerékagyból, és nem szellőztethetek többé.

Ahogy a csillók egyre mélyebbre gyökereznek az agyamban, különös álmok lepnek meg éjszaka. Megannyi pitypangfejű embert látok, megrohamozzák az utcákat, felsorakoznak a tereken, mintha csak egy utolsó nagy fesztivált tartanának. És Istent is megpillantom, amint ott könyököl egy emeletes ház tetején, arcán bárgyú mosollyal. Mély levegőt vesz, és hatalmasat fúj, a város pedig megtelik vérrrel és sírással – a szövetfonalak keringőzni kezdenek az égen, miközben a téren vergődő emberek kiokádják a betonra a lelküket – ott repülünk már fenn, Isten leheletében táncolunk, akár kozmikus szilánkok, akár egy nyershús-homokvihar, dörögő idegfelhővé csomósodunk, amely csupasz öntudatként, magányos, bolyhos szellemként elszakad a bolygótól, és megkezdí utazását a végtelen űrben. Talán tényleg az evolúció egy újabb lépcsőfoka ez: elhagyhatjuk végre a bolygót.

Igen, reggelente bizakodva ébredek. De aztán a tükörbe nézek, és amikor meglátom az engem bámuló pitypangfejet, elbizonytalanodom. Undorító vagyok, látom be, és biztos leszek benne, hogy ezt a járványt meg kell fékezni.

Előkeresem a telefonszámos noteszemet, és felhívom a társasházunk közös képviselőjét. Csak remélni tudom, hogy ő is a híradóban látott járványellenes szervezet tagja. Amikor felveszi, csak ennyit mondok:

– Itt a három per egyes lakó... – Kezdem, és szinte nevetgetnékem támad, úgy hangzik ez a három per egyes, mintha valami titkosügynök lennék, aki jelentést tesz, vagy beköpní készül valakit, bár az utóbbi igaz is. – Fertőzött vagyok – motyogom, azzal leteszem a telefont.

Hamarosan látogatók jönnek, és sejtem, az utolsó dolog, amit hallani fogok ezen a világon, a saját ordításomat leszámítva persze, az az elekt-

romos levélfújók ellentmondást nem tűrő zúgása lesz majd. Világ életben utáltam azt a hangot. Mi értelme odébb fújni a leveleket, soha nem értettem.

Visszafújja őket a szél, újabbak érkeznek, vagy máshol lesznek útban. Ugyanez igaz az emberekre is – semmi keresnivalónk az űrben, nem létezhet Isten, aki méltónak találna minket egy újabb evolúciós lépésre. Ha megannyi öntudatként kirepülnénk a világegyetembe, hogy felkutassuk a Teremtőnket, a Megváltó egy dolgot tenne csak: kézfertőtlenítőt venne, és egész nap a farkát fogdosná, nehogy elkapjon minket.